

Ilmur laufsins hestinn hresti
hreinn sem lindin svöl og djúp.

Skóladrengir fundu fákinn
á flæking þar um grænan blett,
og höfðingjarnir lýðsins lærðu
létu' hann strax í hrossa-rétt.

Þorpskallarinn klukku hringdi,
kvað við rómur digur, hár,
hrópandi um hverfis götur:
"Hér skal selja strokuklár!"

Forvitnin og flónskan bæði
fólkið þangað knúði strax.
Enginn hafði heyrt né litið
hest með vængi og gullið fax.

Þannig dagur dróst að kvöldi,
dimman breiddist fyrir sól;
en það færði fáknum hvorki
fæðu, bæli eða skjól.

Samt hann þreyði þolinmóður
þar á bak við grindurnar,
þar til upp úr austri máninn
elti skærar stjörnurnar.

Unz um hánótt hringdi klukkan
hátt í turni dimt með lag,
og haninn gól að húsabaki
heilli stundu fyrir dag.